

Gyermekkoromban én is, mint a legtöbb kissrác, a technikai eszközök iránt érdeklődtem. Maradandó élmény volt számomra, hogy a Császár fürdőnél lévő akkori vasútállomáson az egyik mozdonyvezető megengedte, hogy felmenjek a mozdonyra, megnézhessem, hogyan fűtik a technikának ezt a csodáját. A gőzmozdonyok azóta is lekötik figyelmemet, mivel olyan szerkezet, amelynek minden része a működést szolgálja.

A technika iránti vonzalmam, és mivel apám mérnök volt, az ő példája is arra ösztönzött, hogy én is a mérnöki pályát tűzzem ki célul magam elé. Ezzel a céllal kezdtem meg tanulmányaimat az Árpád Gimnáziumban.

Az iskola az elsős tanulóknak rendezett egy matematika versenyt, amelyen első díjat kaptam. Elnyerését nagyban segítette, hogy nagyon szerettem rejtvényeket fejteni. A példák között több olyan volt, amelyhez hasonlóval már rejtvényekben találkoztam. A verseny után matematika és fizika tanárom, *Peller József*, aki egyben osztályfőnököm volt, külön is foglalkozott velem. Ő hívta fel figyelmemet a Középiskolai Matematikai Lapokra, ezért most is hálás vagyok neki. Hamarosan a lap nem túl sikeres, de szorgalmas példamegoldójává váltam. Ezután természetesen matematikus akartam lenni.

Elindultam különböző matematikai versenyeken is, ahová tanárom segítő jó tanácsai is elkísértek. Az Arany Dániel verseny előtt tanárom felhívta a figyelmemet egy fontos tényre, hogy nem szabad elfelejteni a feladat diskusszióját sem. Az egész versenyen a diskusszió szó járt a fejemben, nehogy elfelejtssem, de fogalmam sem volt, hogy mit jelent ez a szó. Így természetesen nem diszkutáltam a feladatot, nem is értem el eredményt. Második osztály után tanárom elhagyta iskolánkat, vele később kollégaként az egyetemem találkozottam.

A matematika példákat kitartóan küldözgettem, mikor rájöttem, hogy a fizika példákat is meg tudom oldani. Így a fizika példákat is beküldtem hasonló eredménnyel. Egyszer csak a postás egy levelet hozott Kunfalvi Rezső s. k. aláírásával, amelyben az állt, hogy jó feladatmegoldásaim alapján tagja lettem az Ifjúsági Fizikai Körnek, amely minden második héten szerdán 5 órakor tartja ülését. Ez megváltoztatta az egész világról alkotott szemléletemet.

Először is nagyot csalódtam. Azt gondoltam ugyanis, hogy egy zárt közösség tagja leszek, ahová csak kiválasztottak járhatnak, akiket meghívtak. Ennek ellenére senki sem ellenőrizte, hogy „illetéktelenül”, azaz meghívás nélkül jött-e be valaki. Aki akart, odamehetett, meghallgathatta az előadásokat.

Az IFK-ban, így hívtuk az Ifjúsági Fizikai Kört, találkoztam először későbbi kollégáimmal, barátommal, Major Jánossal, Nagy Dénes Lajossal, Földeáki Máriával és Simon Istvánnal. Gaál István, aki akkor már végzett fizikus volt, irányította a kör munkáját.

Az IFK önképzőkör volt. A fizika egyes területeit dolgoztuk fel (mechanika, elektromosság), a tagok tartották az inkább rosszabb, mint jobb előadásokat. Gaál István az előadás után elmagyarázta a dolgok lényegét is, és ezzel megindult a társalgás, amely hosszan folytatódott, járkálva Pest és Buda utcáin. Az IFK olyan erős hatást gyakorolt valamennyiünkre, hogy közöttünk nem is volt kétséges, hogy a fizikát választjuk hivatásul.

A középiskolai tanáromtól szerzett lendületet erősítette bennem az IFK közössége és Gaál István személye. Sokat foglalkoztunk fizikával és matematikával, aminek meg is lett az eredménye. Az Országos Középiskolai Matematikai Versenyen 8. lettem, s ezzel bejutottam az egyetemre. Ősszel megnyertem az Eötvös-versenyt is.

Ezután még sok-sok siker és kudarc ért pályámon, de úgy érzem, jól választottam. A Lapok most is kíséri utamat, időnként kezembe veszem, és elgondolkozom egy-egy példán, ami nemcsak visszaemlékezést, de még most is felüdülést jelent.

Tichy Géza